Răpirea şi arătarea

Răpirea şi arătarea

Domnul Isus va veni din nou, în glorie

Domnul Isus Hristos vine din nou. Totuşi chiar mulţi creştini nu cred într-adevăr acest fapt. Îl văd ca pe un vis, o idee mistică, şi gândesc că acei care vorbesc cu entuziasm despre el ar confunda unele figuri de vorbire cu unele fapte.

Dar, deoarece credem că Domnul a fost aici odată, atunci de ce nu din nou? Să ne gândim la ce s-a întâmplat când El a venit acum 2000 de ani. A fost respins şi omorât. Misiunea Lui publică de trei ani şi jumătate s-a sfârşit în moarte (deşi acea moarte a adus răscumpărare pentru cei ai Săi). Apoi El a înviat dintre morţi. Gândeşti că această istorie se va fi terminată aici, că înlăturarea Creatorului din lumea Sa de către creaturile Sale va fi ultimul cuvânt? Nicidecum! Deşi oamenii L-au dispreţuit în umilirea Sa, El Se va întoarce din nou în glorie, în putere şi autoritate.

Va veni aşa cum s-a înălţat la cer

Aceasta nu este presupunere. Învăţătura (doctrina) despre a doua venire este una din cele mai comune teme ale Scripturii, şi în Vechiul şi în Noul Testament. Unul dintre cele mai potrivite versete în această privinţă este Fapte 1.11: „Bărbaţi galileeni, de ce staţi privind la cer? Acest Isus, care a fost înălţat de la voi în cer, aşa va veni, în felul în care L-aţi văzut mergând spre cer.“ Acest mesaj sună de fapt ca un document legal. Deseori legiuitorii scriu un lucru simplu într-un fel mai dezvoltat, ca nimic să nu poată fi interpretat greşit. Tot aşa, aici îngerul foloseşte din plin cuvinte (şi aproape în mod suplimentar) ca să împiedice orice încercare de a ocoli sau a învălui în mister acest mare fapt.

Deci Domnul Isus va veni din nou aşa cum a plecat. Cum a plecat? Personal; şi Se va întoarce el Însuşi, personal. Ca un Om care trăia; şi Se va întoarce ca un Om viu. Vizibil: El Se va întoarce în mod vizibil. A plecat de pe pământ; Se va întoarce pe pământ. A plecat de pe Muntele Măslinilor; Se va întoarce pe Muntele Măslinilor (Zaharia 14.4: Apoc. 1.7).

Două părţi in venirea Lui din nou: Răpirea şi Arătarea

Totuşi, dacă un cititor atent citeşte toate versetele privitoare la a doua venire a Domnului, găseşte nepotriviri aparente în ele. Cheia care dezleagă acest mister este că sunt două părţi sau stadii în cea de a doua venire a Domnului. Aceste două părţi sunt de obicei numite Răpirea şi Arătarea.

Răpirea – o revelaţie de la Domnul

Citiţi cu atenţie 1 Tesaloniceni 4.13 până la 5.3. Observaţi că acei credincioşi din Tesalonic erau întristaţi pentru că unii dintre ei muriseră. Se temeau că aceşti credincioşi care muriseră nu vor avea parte de gloria arătării şi a domniei lui Hristos. Dar apostolul Pavel le spune să nu se întristeze, pentru că „dacă credem că Isus a murit şi a înviat, tot aşa şi Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus“ (vers. 14), când El va veni să împărăţească. Apostolul explică apoi cum va avea loc acest lucru, cum cei care au murit „în Isus“ vor fi împreună cu El în trupuri de glorie, incât vor fi în stare să ia parte la arătarea Sa glorioasă şi la împărăţia Sa.

Explicaţia dată este introdusă cu aceste cuvinte: „vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului“ (vers. 15), care arată că ideile care urmează nu fuseseră cunoscute mai dinainte, ci erau o revelaţie nouă şi directă de la Domnul.

Cei morţi inviaţi, cei vii schimbaţi

Acum să ne uităm la explicaţia însăşi direct din Scriptură: „Domnul Însuşi, cu un strigăt ... va coborî din cer; şi întâi vor învia cei morţi în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiţi în nori împreună cu ei (cu acei credincioşi morţi care tocmai atunci au înviat), pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul“ (1 Tesaloniceni 4.16-18). Iar 1 Corinteni 15.51-54 ne dă încă două fapte – morţii vor fi înviaţi în neputrezire şi noi care suntem în viaţă, în acel timp vom fi schimbaţi.

Deci, Domnul Însuşi va cobori din cer în atmosferă (nu pe pământ) cu un mare strigăt. Strigătul Lui va trezi pe cei morţi (adormiţi în Isus) sfinţi şi-i va învia în trupuri de glorie (Filipeni 3.20, 21). Noi care vom trăi atunci, în aceeaşi clipă vom trece printr-o schimbare asemănătoare, într-o condiţie de glorie. Apoi şi cei credincioşi care fuseseră morţi, şi noi cei credincioşi care vom trăi în acea clipă, vom fi luaţi toţi împreună ca să fim pentru totdeauna cu Domnul. Ce clipă minunată, împlinirea speranţei noastre mult dorită!

Deosebire dintre răpire şi ziua Domnului

Toate acestea vor avea loc „într-o clipeală de ochi“ (1 Corinteni 15.52). Cei nemântuiţi din lume nu vor fi mişcaţi decât de misterul dispariţiei deodată a milioane de sfinţi. Dar ceasul judecăţii lui Dumnezeu asupra lumii nemântuite va veni curând. De aceea versetele următoare, după descrierea răpirii (de exemplu, 1 Tesaloniceni 5.1-3) fac deosebire între răpirea care tocmai a fost descrisă şi „ziua Domnului“. Această zi vine nu ca un mire pentru mireasa lui, ci „ca un hoţ în noapte“ (ceva mai mult de şapte ani după răpire, „perioada necazului“. Ed.).

Când Domnul Isus (în smerirea Sa – Filipeni 2.5-8) a fost dus ca un miel la măcelărie, a spus duşmanilor Săi: „Acesta este ceasul vostru şi puterea întunericului „ (Luca 22.53). Dar lucrurile se vor întoarce complet. El va veni din nou pe pământ, nu în smerenie, ci în glorie, nu ca miel pentru măcelărie, ci ca Leul din seminţia lui Iuda, nu singur, ci împreună cu „zecile de mii de sfinţi ai Săi“, nu supunându-Se voinţei duşmanilor Săi, ci făcând pe duşmanii Săi aşternut al picioarelor Sale. Atunci va fi ziua Domnului cea mare şi înfricoşătoare.

Ziua Domnului – arătarea Sa

„Ziua Domnului“ (1 Tes. 5.2) nu este o zi de 24 de ore, ci un interval de timp, cum este şi „ziua mântuirii“ în care trăim în prezent. Ea va fi caracterizată de supremaţia şi autoritatea absolută a Domnului. Ea începe cu arătarea Sa publică pe norii cerului – arătarea Sa împreună cu sfinţii Săi (Coloseni 3.4).

Profeţii Vechiului Testament au vorbit deseori despre această arătare, pentru că ea este împlinirea căilor lui Dumnezeu cu Israel şi cu pământul. De aceea arătarea Domnului începe cu o scurtă lucrare de judecată ca să curăţe pământul de răul public înaintea strălucirii gloriei în împărăţia milenială (de 1000 de ani) a lui Hristos, care este strâns legată de Israel şi de Ierusalim, cum se vede în Ioel 2.1-2 şi Amos 5.18.

Evenimente între răpire şi arătare

Totuşi, între „răpire“ şi „arătare“ anumite lucruri teribile trebuie să aibă loc pe pământ, cum se vede în Matei 24, Marcu 13 şi Luca 21. Versetele din 2 Tesaloniceni 2.3-12 ne arată că înainte de a veni ziua Domnului trebuie să fie „lepădarea de credinţă“ (gr. „apostasia“) şi, în legătură cu această apostazie, descoperirea omului păcatului, numit de obicei anticrist. În el, păcatul îşi va găsi cea mai înaltă expresie. Deci, când fărădelegea omului este la culme, Dumnezeu aduce lovitura judecăţii. Cea mai veche profeţie făcută de vreun om (Enoh) va fi atunci împlinită: „Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor“ (Iuda 14, 15).

Din cauză că „răpirea“ va fi fost cu vreo şapte ani mai înainte, sfinţii din dispensaţia noastră (şi din celelalte) vor fi cu Domnul în cer în acest timp şi deci vor fi cu El când cerurile se vor deschide ca să-L arate pe El în „flacăra de foc“ a judecăţii. Atunci El va fi „glorificat în sfinţii Săi“ şi „privit cu uimire (admirat), în ziua aceea, în toţi cei care au crezut“ (2 Tesaloniceni 1.7-10). Vedeţi şi Coloseni 3.4. Până atunci partea noastră este „să slujim (ca robi) unui Dumnezeu viu şi adevărat şi să aşteptăm din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morţi“ (1 Tesaloniceni 1.9, 10).

Moartea credinciosului nu înseamnă venirea Domnului

Încă mai sunt unii creştini care zic că „răpirea“ este doar o expresie frumoasă şi poetică a morţii celui credincios, iar „arătarea“ ar fi, simplu, ceea ce se numeşte „sfârşitul veacului“. Totuşi moartea unui creştin este descrisă ca o plecare din această lume ca să fii „împreună cu Hristos“ (Filipeni 1.23). La moarte noi ne ducem la El, dar la răpire El vine pentru noi. Mai mult, când un sfânt moare şi se duce ca să fie cu Hristos, trupul lui este pus în mormânt. Când Hristos vine pentru sfinţii Săi, el ia trupurile lor din morminte şi le schimbă în trupuri „în asemănare cu trupul gloriei Sale“ (Filipeni 3.21). De aceea venirea Domnului pentru sfinţii Săi (răpirea) nu este moartea, ci eliberarea celor credincioşi de ultima trăsătură a morţii. Este „răscumpărarea trupurilor noastre“ (Romani 8.23).

Arătarea lui Hristos împeună cu sfinţii Săi nu înseamnă sfârşitul „lumii“

Şi nici arătarea lui Hristos cu sfinţii Săi nu înseamnă „sfârşitul lumii“ – sfârşitul cerurilor şi al pământului aşa cum le cunoaştem noi. (De fapt, în Noul Testament nici nu există expresia „sfârşitul lumii“ în greceşte, ci „sfârşitul veacului“. n.t.). Apocalipsa 19 vorbeşte despre arătarea Domnului în glorie. Capitolul 20 arată rezultatul: Satan este legat şi urmează 1000 de ani de mare binecuvântare pentru acest pământ trudit. După aceasta va fi un cer nou şi un pământ nou (Capitolul 21).

Expresia generală: venirea Lui din nou

Uneori se pune întrebarea dacă n-ar trebui ca „răpirea“ s-o numim a doua venire a Domnului, iar „arătarea“, a treia venire a Lui. Dar nu în felul acesta se vorbeşte în Scriptură. Deseori se vorbeşte despre venirea Sa în general, fără să se refere la unul din aceste stagii. În felul acesta răpirea şi arătarea sunt două părţi ale „venirii din nou“ a lui Hristos. La venirea Lui, întâi vom fi răpiţi în văzduh ca să-L întâlnim; şi după un scurt timp de pregătire necesară şi în cer şi pe pământ, ne vom întoarce cu El ca să luăm parte la împărăţia Sa glorioasă.

Semne ale „arătării“ Lui

Putem vedea în timpul nostru fapte care ar indica destul de bine că „arătarea“ Domnului este aproape, după cum se vede în cuvintele din Matei 24, 2 Tesaloniceni 2 şi 2 Timotei 3. Valul apostaziei care se ridică în creştinătate (părăsirea adevărului lui Dumnezeu), înmulţirea profeţilor mincinoşi care înşeală pe mulţi, reafirmarea statului Israel în 1948 (smochinul care dă frunze, Matei 24.32), mişcarea ecumenică şi Comunitatea Economică Europeană în vestul Europei sunt câteva semne care arată că ne apropiem de sfârşitul acestei perioade.

Nu sunt semne pentru „răpire“

Totuşi nu sunt semne care să aibă loc înainte de „răpire“. Ea este un eveniment în afara calculării timpurilor şi vremurilor care aparţin pământului. Nu este nimic de aşteptat să se împlinească înainte de a veni Hristos pentru sfinţii Săi. El poate veni în orice clipă! (Deoarece „răpirea“ este cu mai mult de şapte ani înaintea „arătării“, iar noi putem vedea chiar de pe acum semne care indică apropierea „arătării“, cât de mult trebuie să fie aproape răpirea! Ed.)

Biblia nu spune că întreaga lume s-ar întoarce la Dumnezeu prin vestirea evangheliei

Unii credincioşi gândesc că lumea trebuie să se întoarcă la Dumnezeu mai înainte de a veni Domnul pentru sfinţii Săi. Dar nicăieri Biblia nu face nici să se subînţeleagă că toată lumea s-ar întoarce la Dumnezeu prin vestirea evangheliei. Evanghelia se predică la porunca lui Dumnezeu pentru a lua dintre naţiuni un popor pentru Numele Său (Fapte 15.14). Lumea întreagă nu se va întoarce la Dumnezeu prin evanghelie, ci va fi curăţită prin judecata care va înlătura pe lucrătorii fărădelegii şi va aduce lumea într-o condiţie de supunere faţă de Dumnezeu. „Când judecăţile Tale (nu evanghelia) sunt pe pământ, locuitorii lumii învaţă dreptatea (Isaia 26.9).

Toţi creştinii vor avea parte de răpire

Se pune uneori întrebarea dacă toţi creştinii (credincioşii născuţi din nou) vor avea parte de răpire. Răspunsul este: da. Pentru a ilustra acest fapt, adu un magnet puternic deasupra unor bucăţele mici de fier amestecate cu nisip. Fierul va fi atras, nisipul va rămâne. Dar creştinii sunt mai mult decât bucăţele de fier individuale. Prin Duhul Sfânt, ei sunt într-o legătură de viaţă unul cu altul. Ei sunt o singură turmă, o singură familie, un singur trup. Când va veni Domnul Isus, El Îşi va lua Adunarea ca pe o singură unitate cu aceeaşi viaţă, trupul Său şi mireasa Sa. Nu vor fi lăsate fragmente mutilate.

Ideea că unii ar putea fi lăsaţi provine din două surse. Întâi, unii învăţători greşiţi dau învăţătura că vor fi răpiţi numai acei creştini care au trăit o viaţă de credincioşie şi au vegheat. Iar „credincioşia“ lor este arătată de primirea învăţăturilor acestor învăţători mincinoşi despre care este vorba! A comenta asupra acestui lucru este fără folos.

În al doilea rând, creştinii adevăraţi au citit în Evrei 9.28: „Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, pentru mântuirea celor care Îl aşteaptă“, şi au venit cu ideea greşită că numai credincioşii veghetori vor fi luaţi la „răpire“. Dar ai putea găsi vreun creştin adevărat care să nu privească la Hristos şi să nu-L aştepte? Unii poate nu ştiu nimic despre „răpire“, totuşi ei Îl aşteaptă pe Hristos. El este speranţa inimilor lor, deşi nu ştiu cum se va împlini ea. Fapt este că expresia „cei care Îl aşteaptă“ este egală cu „cei care iubesc pe Dumnezeu“ (Romani 8.28): amândouă sunt felul în care Biblia îi descrie pe credincioşi. Dacă un om nu-L iubeşte pe Dumnezeu sau nu-L aşteaptă pe Hristos, nu poate fi numit creştin. (Versetul din Evrei 9.28 vorbeşte de răpire, deşi este folosită expresia „Se va arăta“. Aici Hristos Se arată numai celor credincioşi; când Se va arăta ca să împărăţească, atunci orice ochi Îl va vedea (Apoc. 1.7), Ed.).

Adevărul venirii din nou a Domnului, clar arătat de Scriptură

Unora dintre credincioşi li se pare că a doua venire este mai degrabă un adevăr relativ, închipuit, şi n-ar trebui subliniat. Dar nu este adevărat. Nu este mai „închipuit“ decât adevărul dat de Dumnezeu lui Noe cu privire la apropierea potopului sau decât profeţiile date lui Israel privitoare la cea dintâi venire a lui Mesia. Ar putea fi aduse dificultăţi cu privire la detalii, când Scriptura nu spune ceva, dar liniile mari ale acestui adevăr sunt clare şi simple în Scriptură, iar evenimentul e sigur.

Adevăr care trebuie subliniat

Adevărul răpirii trebuie subliniat pentru că evenimentul însuşi este foarte aproape. Încercări fără minte şi împotriva Scripturii s-au făcut ca să se fixeze date şi credincioşi sinceri au folosit un limbaj neobişnuit şi nechibzuit dând să se înţeleagă că răpirea ar fi într-un an sau doi. Apoi anii au trecut. Ca urmare, unii care au crezut aceste pretenţii greşite, au ajuns neîncrezători în faptul că El va veni. Dar adevărul venirii Sale din nou iminente, foarte curând, rămâne. Toate, atât în biserici, cât şi în lume, ne îndreaptă atenţia spre sfârşitul acestui veac. De aceea să ne ridicăm capetele şi să-L aşteptăm (şi în acelaşi timp să nu neglijăm lucrarea la care ne-a pus El. Ed.).

Acum câteva zile am văzut scrise două cuvinte în casa unui prieten: „Poate astăzi“. Ştiam ce înseamnă. Aceasta este atitudinea corectă. Deoarece venirea Lui este desigur aproape, în fiecare dimineaţă să ne sculăm cu gândul că poate El va veni astăzi. Să ne curăţim, în sfinţire, înaintea Lui, pentru ca răspunsul nostru fără şovăire să fie: „Da, vino, Doamne Isuse!“

clickbible.org